

Ze sbírek muzea: Radošovický zvon

Zvuk zvonů slyšávali naši předkové již v dobách hlubokého středověku. Dokonce se několik zvonů odlitých ve 14. století dochovalo až do současnosti a stále plní svůj úkol (jedná se ovšem o velké zvony kostelní). Pokud zvon nepukl, či se jinak nepoškodil, nebyl důvod ho měnit. Zvon pro danou obec zosobňoval symbol stability. Velká část zvonů byla však zničena během válek, kdy je armády využívaly jako zdroj suroviny pro výrobu zbraní.

Z depozitáře dnes vybíráme zvon, který se uplatnil v jiném typu stavby, a to v obecní zvoničce - sloužil totiž svému účelu na radošovické návsi. Do muzea se dostal v 70. letech 20. století. Není příliš starý, což nám odhaluje reliéfně vyvedený letopočet: "L. P. 1948". Jedná se o zvon, který patrně nahradil starší zvon zvonící v Radošovicích před 2. světovou válkou. Tehdy ještě zvonička nestála. Místo ní byl používán pro uchycení zvonku jednoduchý systém umístěný přímo na historické lípě, dnes již zaniklé.

Zvoničky bývaly budovány především v obcích, kde chyběl kostel nebo kaple. Zřízení obecních zvoniček se rozšířilo nařízením Marie Terezie z roku 1751 – tzv. ohňovým patentem. Ten nařizoval, aby každá obec zvonek vlastnila a obyvatelé tak mohli být v případě požáru včas upozorněni (pro zajímavost uvádím, že dalším bodem byla například povinnost zřizovat návesní rybníčky). Z důvodu finančních úspor se zvony zprvu většinou zavěšovaly na významný strom na návsi (často právě na lípu). Přivítáme jakékoli informace o radošovických zvonech a místní zvoničce!

Martin Hůrka

Říčanský Kurýr 2015/10